

Sygn. akt I C 1394/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelaria (...) sp. z oo. sp. komandytowa we W.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powoda Kancelaria (...) sp. z oo. sp. komandytowa we W. kwotę 512 zł (pięćset dwanaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powoda Kancelaria (...) sp. z oo. sp. komandytowa we W. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1394/18

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) sp. z oo. sp. komandytowa we W., reprezentowany przez radcę prawnego K. W., w pozwie wysłanym w dniu 6 września 2017 (data stempla pocztowego) wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego W. Z. kwoty 512 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 września 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany W. Z. zawarł z (...) z siedzibą w R. w dniu 20 sierpnia 2016 r. umowę pożyczki gotówkowej z terminem spłaty 20 września 2016 r. Pozwany nie uregulował należności w terminie. Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została sprzedana przez L. (...) z siedzibą w R. powodowi w drodze umowy sprzedaży wierzytelności w dniu 20 grudnia 2016 r. Pozwany do chwili wytoczenia powództwa nie uregulował należności.

W dniu 20 września 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Mławie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w który powództwo zostało uwzględnione w całości (nakaz k. 23 akt).

Odpis nakazu z pouczeniem o możliwości wniesienia sprzeciwu pozwany otrzymał w dniu 26 września 2017 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 24 akt).

W dniu 2 października 2017 r. (data stempla pocztowego) pozwany wniósł sprzeciw, w którym wnosił o oddalenie powództwa. Pozwany wskazał, że powód nie zindywidualizował wierzytelności objętych cesją. Złożona do pozwu cesja stanowi prywatny dokument nie spełniający warunków formalnych tj. nie została złożona cesja podpisana przez strony i potwierdzona przez notariusza (sprzeciw k. 25-28 akt).

Wobec wniesienia sprzeciwu w terminie, zgodnie z art. 505 §1 k.p.c., nakaz zapłaty wydany w dniu 20 września 2017 r. w postępowaniu upominawczym, utracił moc.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego pismem z dnia 2 listopada 2017 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz do pisma dołączył umowę cesji poświadczoną przez radcę prawnego zgodnie z art. 6§3 ustawy o radcach prawnych. Ponadto powód zaoferował okazanie na żądanie pozwanego oryginału umowy (pismo z załącznikami k. 35-43 akt).

Pozwany nie złożył wniosku o okazanie oryginału umowy cesji. Natomiast w piśmie z dnia 29 listopada 2018 r. pozwany podniósł zarzut zastosowania przez powoda niedozwolonych klauzul (pismo k. 83-86 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2016 r. pozwany W. Z. zawarł umowę pożyczki gotówkowej z (...) z siedzibą w R. na kwotę 512 zł. Na kwotę tę składały się: kwota do wypłaty 400 zł powiększona o opłatę za obsługę w domu 100 zł, prowizja od udzielonej pożyczki 10 zł i roczna stopa oprocentowania 2 zł. Powyższa kwota miała być spłacona do 20 września 2016r.(dowód: kserokopia umowy k. 9 akt).

Wobec nie spłacania pożyczki, wierzytelność została przelana na powoda. (...) z siedzibą w R. w dniu 20 grudnia 2016 r. zawarł z Kancelaria (...) sp. z oo. sp. komandytowa we W. umowę cesji. Pozwany został zawiadomiony o cesji pismem z dnia 18 lipca 2017 r. (dowód: pismo k. 14 akt).

Na dzień wniesienia pozwu, należność nie została spłacona w ogóle (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości. W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Pozwany nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem, a jedynie podniósł zarzut nieprawidłowego udokumentowania istnienia tych umów. Pozwany wskazał, iż cesja nie została należycie wykazana, gdyż nie została złożona kserokopia umowy poświadczona przez uprawniony podmiot. Zdaniem Sądu podniesiony zarzut nie jest zasadny. Pełnomocnik powoda złożył kserokopie: umowy pożyczki oraz umowy cesji poświadczone przez radcę prawnego. Prawdziwość dokumentów nie budzi wątpliwości. Zgodnie z art. 129 § 1 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. W myśl art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym. W niniejszej sprawie dokumenty zostały poświadczone przez radcę prawnego występującego w sprawie, a tym samym spełniały warunki określone w art. 129§2 k.p.c. Ponieważ powód nie wnosił o okazanie oryginałów umów na rozprawie, poświadczone za zgodność przez radcę prawnego dokumenty mogą stanowić dowód w sprawie.

Sąd uwzględnił pozostałe dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność od (...) z siedzibą w R. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podzielił w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwanych o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 20 sierpnia 2016 r. pozwany W. Z. zawarł umowę pożyczki gotówkowej z (...) z siedzibą w R. na kwotę 512 zł. Na kwotę tę składały się: kwota do wypłaty 400 zł powiększona o opłatę za obsługę w domu 100 zł, prowizja od udzielonej pożyczki 10 zł i roczna stopa oprocentowania 2 zł. Powyższa kwota miała być spłacona do 20 września 2016r.. Wobec nie spłacania pożyczki, wierzytelność została przelana na powoda. (...) z siedzibą w R. w dniu 20 grudnia 2016 r. zawarł z Kancelaria (...) sp. z oo. sp. komandytowa we W. umowę cesji. Pozwany został zawiadomiony o cesji pismem z dnia 18 lipca 2017 r. Pozwany nie kwestionował faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty objętej pozwem. Pozwany również przyznał, że dochodzonej pozwem kwoty nie zapłacił. Natomiast pozwany podniósł zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych przez powoda, jednak nie wskazując żadnej konkretnej klauzuli.

Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹k.c.: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” (art. 385¹ § 3 zd. 1 k.c.). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia

umowy przejętego z wzorca umownego. Kontroli podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie (w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane) oraz postanowienia wzorców umownych

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne (art. 385¹ w zw. z art. 6 k.c.). W sporze wynikłym w obrocie konsumenckim to najczęściej przedsiębiorcy zależy na wykazaniu faktu indywidualnego uzgodnienia. Na konsumentcie zaś ciąży jedynie wymóg wykazania, że zaskarżone przez niego postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, bez konieczności dowodzenia, że zostało mu narzucone z pominięciem indywidualnego uzgodnienia. Domniemanie z art. 385¹ § 4 k.c. nie obejmuje oczywiście postanowień samej umowy. Prezes UOKiK jest organem rozstrzygającym o tym, czy postanowienie wzorca umownego jest niedozwolone. Prezes UOKiK zakazuje wykorzystywania danej klauzuli, zbadawszy przesłanki uznania postanowienia za niedozwolone z art. 385¹ § 1 k.c. (art. 23b ust. 1 zd. 1 w zw. z art. 23au.o.k.k.). Zgodnie z art. 23d u.o.k.k., prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone jest skuteczna wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji. Ma ona być publikowana przez Prezesa UOKiK na stronie internetowej UOKiK w całości (art. 31 u.o.k.k.). Decyzja Prezesa UOKiK może zostać zakwestionowana przez zainteresowanego przedsiębiorcę w postępowaniu przed sądem powszechnym. Prawomocne decyzje Prezesa UOKiK o uznaniu postanowień wzorca za niedozwolone wiążą sąd cywilny.

W niniejszej sprawie pozwany powołał się na zastosowanie niedozwolonego postanowienia umownego, jednakże nie wskazując okoliczności uzasadniającego uznanie umowy za spełniające te warunki, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał pozwanego.

Mając na uwadze okoliczność, że powód wykazał dokumentami istnienie umowy oraz przejście praw wierzyciela pierwotnego na powoda, natomiast pozwany nie przedstawił dowodu pozwalającego na uznanie iż zwolnił się z odpowiedzialności, Sąd uznał zasadność roszczenia powoda.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 kc ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, skoro należność nie została uiszczona, od dnia następnego od dnia, w którym pożyczka powinna być spłacona, powodowi należą się odsetki określone w art. 359 k.c. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą proces w całości.

Na koszty postępowania wchodzi: opłata sądowa w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 poz. 1667) i 17 zł opłaty skarbowej.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie:(...)